

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
**žalobce: D.T.N., zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00
Praha 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2016 č.j. OAM-328/ZA-ZA11-H10-2016,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě tvrdil nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a porušení zásady materiální pravdy ve vztahu k § 12, § 14 a § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že správní orgán se nezabýval blíže důvody pro přiznání azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu a napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Ohledně

neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce tvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých aktérů – vymahačů dluhů v domovské zemi. Žalobci podle jeho tvrzení reálně hrozí, že státní orgány nebudou schopny ho před nestátními aktéry a jejich protiprávnímu vydírání ochránit. Navzdory jednoznačně vyznívajícím podkladům a logickému tvrzení žalobce žalovaný v rozporu s logikou dospěl k závěru, že nebyly prokázány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce považuje rozhodnutí v tomto směru pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26.3.2008 sp.zn. 2Azs 71/2006, podle něhož *„přiměřená pravděpodobnost je dána, bývá-li tento důsledek v případech dobrých případů žadatele, nikoliv ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.“* Dle žalobce žalovaný nerozhodoval v souladu s touto judikaturou a vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v neprospěch žalobce. Dále podle žalobce žalovaný pochybil neudělením humanitárního azylu žalobci, když podle žalobce nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Ohledně doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) žalovaný podle žalobce pochybil, když neshledal, že žalobci v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v odsouzení či vykonání trestu smrti. Žalobce byl totiž v České republice (dále jen „ČR“) odsouzen za zvlášť závažný drogový zločin, za který by v případě odsouzení ve Vietnamu mohl hrozit i trest smrti nebo mnohaleté vězení. Nelze přitom dle žalobce spoléhat na to, že stav justice ve Vietnamu je na takové úrovni jako ve vyspělých zemích světa, a že bude respektována zásada *nebis in idem*. Vzhledem k tomu, že podmínky ve vietnamských věznicích jsou tristní, je rovněž dán důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy hrozba mučení a jiného nelidského zacházení, či trestání v případě vycestování žalobce. Podle žalobce nebyly zjištěny důvody pro neudělení doplňkové ochrany a rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný podle žalobce pouze uvedl, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Avšak dle ustálené judikatury NSS nelze takto apriori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (např. rozsudek NSS sp.zn. 2Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl zamítnutí žaloby s tím, že námitka směřující proti ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu je irelevantní, neboť v průběhu řízení žalobce netvrdil, že by byl ve vlasti politicky angažován. Žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci podle § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žalobce během správního řízení uvedl. Se žalobcem byl proveden pohovor, v němž měl možnost uvést veškeré relevantní důvody vedoucí k opuštění vlasti a vedoucí k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v odpovědích nebyl nijak omezován a správnost protokolu stvrdil svým podpisem. Před vydáním rozhodnutí mu byla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům a jeho právní zástupkyně sdělila, že se vyjádří do deseti dnů, nicméně až do vydání napadeného rozhodnutí žádné vyjádření nebylo žalovanému doloženo. K námitce neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že udělení mezinárodní ochrany je v souladu s judikaturou NSS pouze specifickým způsobem legalizace pobytu v ČR z přesně vymezených důvodů. Žalobce neuváděl skutečnosti, které by představovaly důvody azylově relevantní. Z vlasti vycestoval z vlastní vůle již v roce 2006 a následně na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O toto povolení v důsledku své trestné činnosti

přišel. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu hrozilo reálné vycestování z ČR. V odůvodnění žádosti sdělil, že se obává jednak jednání věřitelů ve Vietnamu, o nichž si půjčil peníze a jednak dvojího potrestání za spáchaný trestný čin. Žalovaný ohledně jednání věřitelů považuje tvrzení za účelové, snažící se přiblížit azylově relevantním důvodům. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.11.2016 sp.zn. 1Az 40/2016, podle něhož *„za relevantní nelze považovat obecné obavy žalobce z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu bez prokázání takového nebezpečí za situace, kdy se žadatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné státní orgány.“* „V případě nezákonného jednání věřitelů musí se postižená osoba vždy nejprve obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu.“ K námitce, že uváděné důvody představují důvody hodné zvláštního zřetele, žalovaný uvedl, že neudělením humanitárního azylu se rozsáhle zabýval v napadeném rozhodnutí. Nadto soudy přezkoumávají rozhodnutí v omezeném rozsahu (viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2003 sp.zn. 3Azs 12/2003). Míra volnosti úvahy správního orgánu je omezena zákazem libovůle, k níž dle žalovaného nedošlo. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu bylo jeho vlastním přičiněním ukončeno povolení k dlouhodobému pobytu v ČR. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 9Az 9/2010 ze dne 24.2.2011, podle něhož *„pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky českého správního řádu pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR.“* Stěžejním důvodem podle žalovaného v žádosti o udělení mezinárodní ochrany je v daném případě legalizace pobytu žalobce v ČR. Z ustálené judikatury vyplývá, že azylové řízení je institutem výjimečným a neslouží k legalizaci pobytu, o němž se žalobce pokouší.

Součástí správního spisu je listina Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18.4.2014, z níž vyplývá, že žalobce pobývá v ČR od roku 2006 a žádá o mezinárodní ochranu proto, že byl nyní propuštěn z vězení a chce zde zůstat, obává se, že v případě návratu do Vietnamu by mohl být odsouzen k trestu smrti kvůli obchodování s drogami. Dále má ve Vietnamu nesplacený dluh, kdy si půjčoval na cestu do ČR a z toho má také strach. V rámci pohovoru žalobce upřesnil, že chtěl do ČR pozvat svoji manželku v rámci slučování rodiny, ale protože byl zadržen a poté ve vězení, tento plán se neuskutečnil. Byl zadržen kvůli obchodování s drogami a odsouzen ke čtyřem letům odnětí svobody nepodmíněně. Byl propuštěn 7.3.2016, přičemž v lednu 2015 mu skončila platnost pobytu. Jelikož byl v té době ve vězení, nemohl požádat o prodloužení pobytu. V ČR má přítelkyni a syna, chtěl by s nimi zůstat. Sdílí společnou domácnost s nimi od svého propuštění. Na výchově se podle svého názoru podílel, i když s nimi nežil. Například tím, že zasílal podle aktuální finanční situace částku měsíčně 5.000,-Kč až 10.000,-Kč. Když u přítelkyně byl, byl i se synem. Nebyl schopen vysvětlit, proč jel do Vietnamu se oženit v době, kdy měl v ČR vztah s přítelkyní. Jeho přítelkyně a syn mají povolení k trvalému pobytu. Nyní s manželkou ve Vietnamu jsou rozhodnutí se rozvést. Dále žalobce popisoval, že má doma dluhy z let 2006 a 2011 od lidí, kteří dělají půjčky na černo. Zatím z toho nic nesplatil. Podle žalobce žádný z věřitelů nemá na něho kontakt. Pouze žalobce má kontakt na ně, aby mohl splácet. V případě návratu do Vietnamu se obává právě těchto věřitelů. Kdyby se vrátil, věděli by, že je ve Vietnamu, a přišli by za ním a chtěli by dluhy splatit. V roce 2011 se o něm nedozvěděli, protože tam byl jenom krátce a málo chodil ven. Věřitelé nebydlí v jeho obci. Žalobce má za to, že až se vrátí, určitě za ním přijdou a budou žádat splacení dluhu. Ale i kdyby počkali, má žalobce strach o

svůj život, nebo že by ho mohli unést. Na dotaz, zda by se mohl obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány, uváděl, že černá půjčka je něco jiného, nemá důkaz, aby u orgánů hlásil, že mu hrozí ze strany věřitelů něco hrozného. Dále žalobce uváděl, že sice nezná zákony, ale když zde vykonával trest v souvislosti s obchodováním s drogami, není mu známo, jestli jsou o tom informováni v jeho zemi, tedy že už trest vykonal. Obává se, že by mohl být ve Vietnamu znovu zadržen. Za obchodování s drogami je ve Vietnamu trest smrti. Žalobce se obává, že o tomto odsouzení Vietnamská ambasáda věděla a že tyto informace předala do Vietnamu. Na dotaz, proč žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, uvedl, že dne 7.3.2016 byl propuštěn z věznice a o mezinárodní ochranu požádal 5. dubna 2016 poté, co mu uplynula platnost výjezdního příkazu, která byla do 7.4.2016.

Správní orgán opatřil zprávy o zemi původu, a to zprávu o dodržování lidských práv Ministerstva zahraničí USA ze 13. dubna 2016, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015, Výroční zprávu Amnesty International z 24. února 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 27. ledna 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR čj. 103700/2016-LPTP ze dne 2. června 2016 o možnosti dvojího trestního stíhání či odsouzení ve Vietnamu, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR čj. 98851/2015-LPTP z 26.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

V rámci seznámení s podklady rozhodnutí 25.8.2016 zástupce žalobce žádal o lhůtu k vyjádření se k podkladům a byla stanovena v délce 10 dnů, nicméně vyjádření podáno nebylo.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že ze správního orgánu byly objasněny důvody žádosti žalobce, a to legalizace pobytu v ČR, neboť pobytové povolení již pozbylo platnosti, dále okolnost, že žalobce se nechce vrátit v souvislosti s nesplacenou půjčkou věřitelům, jejichž případného jednání se obává, a dále šlo o obavu z opětovného odsouzení ve vlasti za trestný čin, za který již byl odsouzen v ČR a zde trest vykonal. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné činit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl relevantním způsobem pronásledován. Dále žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu. Žádné potíže žalobce neuváděl. Vlast opustil nejprve v roce 2006 na základě osobního rozhodnutí, když hodlal v ČR podnikat. Získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, avšak vlastní trestnou činností o ně přišel. V roce 2011 vycestoval do vlasti za účelem sňatku a pobýval tam asi 2 týdny. Žalobce neuváděl žádné problémy ze strany vietnamských orgánů či soukromých osob před odchodem z vlasti. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace pobytu, neboť v době, kdy měl požádat o prodloužení pobytu, pobýval ve vězení a o prodloužení nepožádal. Návrat do vlasti odmítá kvůli praktikám soukromých věřitelů vymáhajících dluhy a také proto, že by zde mohl být opětovně trestně stíhán pro obchodování s drogami, za trestný čin, za který byl již odsouzen a trest vykonal a za který hrozí ve Vietnamu trest smrti. Dle žalovaného žalobce požádal o azyl až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Hlavním důvodem žádosti je tedy legalizace pobytu v ČR a žalovaný konstatoval, že důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny. Žalobce je plně právně způsobilou

osobou, je za své činy plně odpovědný, a měl by být připraven nést také následky. Skutečnost, že si hodlá v ČR legalizovat svůj další pobyt řízením o mezinárodní ochraně, nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp.zn. 5Azs 37/2003 z 22. ledna 2004, podle kterého je poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení k pobytu v ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky upravenými v zákoně č. 326/1999 Sb. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7Azs 187/2004 zákonodárce nekonstruoval azylové řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Azylové řízení je prostředkem ochrany příslušníků cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona, nebo mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, musí se podrobit režimu jiného zákona bez ohledu na složitost mechanismů, které upravuje. Žalovaný doplnil, že žalobce měl svoji pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoliv prostřednictvím řízení o mezinárodní ochraně. Pro účely legalizace pobytu není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává azylové důvody a snahu o legalizaci pobytu mezi ně neřadí. Sdělení o případných potížích s věřiteli a o tom, že by se žalobce nemohl obrátit na státní domovské orgány s žádostí o pomoc, žalovaný zhodnotil jako hypotetické či spekulativní, a to na základě okolností, že dle žalobce kontakt na věřitele má pouze on, věřitelé na něho nikoliv. Podle žalovaného toto vysvětlení postrádá logiku, či je přinejmenším nepravděpodobné, že by věřitel neměl kontakt na svého dlužníka. Nicméně pokud tomu tak doopravdy je, není důvod k obavám ani v případě návratu do vlasti, neboť žalobce neměl problémy ani při návratu v roce 2011 ohledně dluhu z roku 2006, přestože nic nesplatil. Vysvětlení, že žalobce vycházel z domu jen sporadicky, je podle žalovaného irrelevantní za situace, kdy na něj věřitel neměl žádný kontakt. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004 sp.zn. 5Azs 25/2003-94 podle kterého pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě či sociální skupině. Obava žalobce vrátit se do vlasti kvůli praktikám při vymáhání dluhu ze strany soukromých osob takovou státní represí není. Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2005 č.j. 3Azs 395/2004-68, podle kterého obecné tvrzení o pronásledování bez prokázání existence pronásledování a navíc za situace, kdy se stěžovatel neobrátil účinně se svými problémy na místní domovské orgány či mezinárodní humanitární organizace, nelze podřadit pod zákonem o azylu vymezené důvody. Dále nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce nepožádal o azyl bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až po zadržení policií a po rozhodnutí o správním vyhoštění, což nasvědčuje účelovosti žádosti o azyl. Žalobce požádal, až když mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Mezinárodní ochrana ve formě zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Dle žalovaného má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc ke státním domovským orgánům, pokud by skutečně došlo k jakémukoliv protiprávnímu jednání ze strany soukromých osob. Pouze skutečnost, že by mu tyto státní orgány pomoc neposkytly či odmítly a po neúspěšném dovolání se k vyšším instancím, by vedla k tomu, že by se správní orgán zabýval dalším hodnocením tohoto vyjádření žalobce. V současné chvíli je hodnotí jako účelové s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. K otázce humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je

dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou osobou. Zdravotní stav označuje za dobrý. Nadto dle žalovaného na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a humanitární azyl je udělován jen za zcela výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod dle § 12 a současně by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce skutečnosti hodné zvláštního zřetele žalovaný neshledal. K otázce doplňkové ochrany žalovaný poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR, podle níž dle obecných ustanovení vietnamského trestního zákoníku občan Vietnamu může být trestně stíhán pro trestný čin spáchaný v zahraničí, nicméně není zmínka o situaci, že by byl pro tento trestný čin v zahraničí odsouzen a ještě konal trest. Právní zásada ne bis in idem není zakotvena ve vietnamském trestním zákoníku, ovšem místní judikatura s ní pracuje a v trestním řízení je k ní přihlíženo. Dle Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji není z praxe znám případ, kdy by vietnamské soudy vynesly nový rozsudek v totožném případě, za který již byl pachatel odsouzen ve třetí zemi. Vykonaný trest v zahraničí se do obdoby rejstříku trestů nezapisuje, na dotyčné je nahlíženo jako na bezúhonné a de facto státní orgány se tímto nezabývají. Žalovaný dospěl k závěru, že obava žalobce z opětovného trestního stíhání je nepravděpodobná. Z opatřených informací dle žalovaného vyplývá, že ohledně občana Vietnamu vracejícího se po dlouhodobém pobytu v zahraničí je zcela zásadní rozlišení důvodů pobytu. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. Občan Vietnamu je schopen udělat prakticky cokoliv pro to, aby se dostal do zahraničí, a stát ho v tom podporuje a je ochotný přehlédnout, pokud občan použije za tímto cílem téměř jakýkoliv prostředek. V tomto případě by pravděpodobně příliš nevadila ani snaha o mezinárodní ochranu, pokud není podepřena ostřejší kritikou režimu. To není případ žalobce, který uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany, ani se v tomto směru nijak neangažoval. Ve vlasti v roce 2011 neměl žádné potíže se státní mocí. Státní orgány nejevily o žalobce žádný zájem, a tak žalovaný nemá žádný důvod domnívat se, že by se o osud žalobce zajímaly i při současném návratu do vlasti. Ohledně obav z věřitelů žalovaný uvedl, že toto jednání dosud nenastalo. Pokud by k němu došlo, žalobce má možnost obrátit se na státní orgány v zemi původu. Dalším hodnocením tohoto vyjádření žadatele by se žalovaný zabýval až po neúspěšném dovolání se před vyšší instancí. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepřestavuje podle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobce, jak si upraví další pobyt. Žalobci nic nebrání ve využití prostředků k odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 zákona o pobytu cizinců. Právo na společný život žalobce s přítelkyní a synem není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, neboť jsou všichni státními příslušníky Vietnamu a mohou pobývat společně v místě legálního pobytu, což nemusí být výhradně ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 4Az 9/2010 z 24.2.2011 podle kterého, pokud zamýšlí cizí státní příslušník realizovat rodinný život v ČR, může využít standardních institucí českého právního řádu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky pro pobyt cizinců, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Žalovaný k tomu dodal, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila ČR mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak vyložil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008. Rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud má za to, že z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný zabýval všemi důvody, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu, dostatečně podrobně a v souladu se zásadami logiky.

Žalobce spatřoval naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu v obavách z protiprávního jednání soukromých vymahačů dluhů v zemi původu s tím, že ho státní orgány země neochrání. Soud stejně jako žalovaný zastává názor, že žalobcem tvrzené obavy nelze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jde o obavy pouze hypotetické, dosud k žádnému protiprávnímu jednání vůči žalobci nedošlo, tudíž ani nelze apriori předpokládat, že by žalobci byla ochrana ze strany státních orgánů odeprána.

Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou zákonem taxativně stanoveny a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, důvody ekonomické, ani rodinné vztahy v ČR nelze těmito důvodům podřadit. Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti žalobce o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní důvody v ust. § 12 písm. b) zák. o azylu.

Žaloba směřovala také proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. V námitkách proti neudělení humanitárního azylu žalobce uváděl pouze, že podle jeho názoru z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu; tento žalobní bod je zcela nekonkrétní. K této žalobní námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že se správní orgán možností udělení humanitárního azylu dostatečně zabýval, posoudil konkrétní situaci žalobce a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, dostatečně podrobné a v souladu se zásadou logiky.

Rovněž rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu považuje soud za správné, neboť obavy žalobce z protiprávního jednání věřitelů jsou dosud pouze hypotetické, nejedná se o bezprostředně hrozící vážnou újmu a také nelze akceptovat tvrzení žalobce, že by mu v případě takových potíží nebyla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů za situace, když se žalobce na tyto orgány vůbec neobrátil.

Pokud jde o obavy žalobce z dvojího potrestání za trestný čin spáchaný v souvislosti s obchodováním s drogami, za který již vykonal trest v ČR, je zřejmé, že žalovaný si v tomto směru opatřil potřebné informace o zemi původu, z nichž vyplynulo, že bytí není výslovně ve vietnamském trestním zákoníku zakotvena zásada ne bis in idem, prakticky je uplatňována. Nadto z ničeho nevyplývá, že by státní vietnamské orgány měly být informovány o trestné

činnosti spáchané žalobcem v ČR, když se tyto trestné činy do jejich obdoby trestního rejstříku nezapisují.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgán dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí však je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Přítelkyně žalobce a jeho syn také mají vietnamské občanství. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 6. března 2017

*Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová*

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně